

Geneza 9

Primele 19 versete ale acestui capitol formează o secțiune comună cu capitolul 8 începând cu versetul 20, care conține multe învățături.

Din punct de vedere *istoric*, vedem cum Dumnezeu face un nou început cu Noe și familia sa pe pământul curățat. Acest început are multe paralele cu „primul început” al omenirii sub Adam:

- Adam și Noe sunt amândoi aduși pe un pământ care a ieșit din apă (Geneza 1.9,10; 9.1,2)
- Amândurora li se dă stăpânire asupra creației (Geneza 1.28; 9.2)
- Amândoi sunt binecuvântați de Dumnezeu și încurajați să fie roditori (Geneza 1.28; 9.1)
- Amândoi devin activi din punct de vedere agricol (Geneza 2.15; 9.20)
- Amândoi păcătuiesc în „grădinile” lor
- Pentru amândoi, păcatul lor duce la descoperirea „goliciunii” lor (Geneza 3.10,21; 9.21-23)
- Goliciunea amândurora este acoperită de alții (Geneza 3.21; 9.23)
- Păcatul amândurora aduce un blestem teribil asupra urmașilor lor (Romani 5.12; Geneza 9.24,25)
- De la fiecare sunt numiți trei fii, iar prin ultimul numit (Set, Sem) se va continua linia credinței și va veni „sămânța” promisă
- Imediat după păcatul celor doi, este dată o mare profeție. În cazul lui Adam în ceea ce privește istoria răscumpărării (Geneza 3.15) și în cazul lui Noe în ceea ce privește istoria dezvoltării marilor rase de pe pământ (Geneza 9.26,27)

Din punct de vedere *profetic*, pot fi recunoscute unele referiri la Împărăția Milenară:

- Pământul curățat prin judecată indică pământul curățat din Împărăție
- În Împărăție, întregul pământ va fi umplut de mireasma și de gloria Persoanei Domnului (Geneza 8.21)
- În Împărăție va fi binecuvântare și creștere (Geneza 9.1,2)
- Guvernarea va fi în mâinile Fiului Omului și ale credincioșilor (Geneza 9.2-6)
- În Împărăție, totul se va hrăni din Hristos mort, iar oamenii vor reprezenta din nou chipul lui Dumnezeu (Geneza 9.6)
- În Împărăție, noul legământ va fi încheiat cu Israelul credincios (Geneza 9.8 și următoarele)
- În Împărăție, creația va fi, de asemenea, eliberată în mare parte de consecințele căderii (Geneza 9.10)
- În Împărăție va exista o mărturie desăvârșită a bunătății și credincioșiei lui Dumnezeu în Hristos (Geneza 9.13 și următoarele)

În *aplicarea la noi*, capitolul 9 prefigurează și alte detalii ale binecuvântării care rezultă din jertfa Domnului Isus. Sfârșitul capitolului ne vorbește despre păcatul lui Noe și al fiului său Ham. Acesta este un avertisment pentru noi.

Misiunea încredințată de Dumnezeu lui Noe

Geneza 9.1-7: Și Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul. Și frica de voi și temerea de voi va fi peste orice animal al pământului și peste orice pasăre a cerurilor, cu tot ce se mișcă pe pământ, și peste toți peștii mării: sunt date în mâna voastră. Tot ce se mișcă și trăiește vă va fi de mâncare: vi le-am dat pe toate ca și iarba verde. Dar să nu mâncați carne cu viața ei, adică sângele ei. Și cu adevărat voi cere înapoi sângele vostru, al vieților voastre: din mâna oricărei viețuitoare îl voi cere înapoi și din mâna omului; din mâna fratelui fiecărui om voi cere viața omului. Celui care varsă sânge de om, de către om i se va vărsa sângele lui: pentru că El a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu. Iar voi fiți roditori și înmulțiți-vă: răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el”.

Chiar în primele versete ale capitolului, sunt menționate încă trei lucruri noi, care se bazează pe jertfa adusă de Noe:

1. *Dumnezeu îi binecuvântează pe Noe și pe fiii săi (versetul 1)*

În capitolul 1.28, Dumnezeu îl binecuvântase pe omul care nu căzuse încă în păcat. După aceea, nu mai citim nimic despre faptul că Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni. Abia după ce Noe a adus arderea-de-tot, aceasta este din nou posibil. Astăzi, fiecare credincios este binecuvântat din belșug pe baza jertfei Domnului Isus.

2. *Dumnezeu le vorbește lui Noe și fiilor săi (versetul 1)*

Înainte de potop, Dumnezeu vorbise doar cu Noe (de exemplu, Geneza 6.3; 7.1; 8.15). Acum El vorbește și *fiilor* lui Noe. Fără jertfă, Dumnezeu nu putea vorbi decât cu Noe cel neprihănit. Noe avea un loc înaintea lui Dumnezeu datorită a ceea ce era, iar fiii săi doar datorită jertfei. Tot așa și noi nu aveam o relație cu Dumnezeu înainte de jertfa Domnului Isus. Numai datorită jertfei Sale stăm înaintea lui Dumnezeu iertați și făcuți acceptabili ca și copii în El (Efeseni 1.6) și putem aduce rod pentru El.

3. *Noe primește o binecuvântare mai mare decât Adam (versetele 2,3)*

Dumnezeu îi dă acum lui Noe carnea animalelor ca hrană (versetele 2,3). Aceasta este mai mult decât a avut Adam, căruia Dumnezeu îi dăduse hrană pur vegetală (compară cu Geneza 1.29; 3.18). Ambele erau binecuvântări pământești. Binecuvântarea creștină tipică de astăzi este o binecuvântare spirituală. Dumnezeu ne-a binecuvântat în Hristos „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești” (Efeseni 1.3). Nu există o binecuvântare mai mare!

Prin adăugarea cărnii de animale la hrana omului, Dumnezeu introduce o idee nouă și importantă: că trebuie să aibă loc moartea pentru ca omul să trăiască. În Noul Testament, Domnul Isus clarifică această idee în Ioan 6. Acolo El Se prezintă ca fiind pâinea din cer și spune: „Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern. ... dacă nu veți mânca deci carnea Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă” (Ioan 6.51,53). Aceste cuvinte înseamnă în sens figurat că o persoană trebuie să se unească (să se identifice) cu Hristos și cu moartea Sa prin credință, pentru a primi viața veșnică. Cine face aceasta are viață eternă; cine nu face aceasta, nu are viață în el însuși.

Aceasta introduce un alt aspect al morții. Este remarcabil ce gânduri sunt prezentate cu privire la moarte în primele capitole ale primei cărți a lui Moise:

Capitolul 9

1. Moartea ca judecată a lui Dumnezeu: „În ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2.17).
2. Moartea ca putere a lui satan: „Îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3.15).
3. Moartea ca dovadă a stării de fragilitate a omenirii sub păcat: „Pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce!” (Geneza 3.19).
4. Moartea ca sursă a unei acoperiri pentru om: „Și DOMNUL Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat” (Geneza 3.21).
5. Moartea ca mijloc de acceptare de către Dumnezeu: „Și DOMNUL a privit la Abel și la darul său” (Geneza 4.4).
6. Moartea - reprezentată la figurat în apele potopului - care desparte de lumea supusă judecății (Geneza 7+8).
7. Moartea ca bază pentru un nou început al lui Dumnezeu cu oamenii și cu pământul: „Și Domnul a mirosit o mireasmă plăcută ...” (Geneza 8.21 și următoarele).
8. Moartea ca mijloc de păstrare a vieții omului: „Tot ce se mișcă, tot ce trăiește vă va fi mâncare” (Geneza 9.3).

Un alt gând practic în legătură cu consumul de carne: carnea este dată omului ca hrană până astăzi. Consumul de carne este un dar de la Dumnezeu, iar ceea ce dă Dumnezeu este întotdeauna bun. Mâncatul unei diete pur vegetariene sau chiar vegan fără necesitate medicală, așa cum este uneori foarte popular astăzi, nu corespunde cu ceea ce Dumnezeu a prevăzut pentru om.

Numai sângele să nu fie mâncat de om (versetul 4). Prin această interdicție se accentuează drepturile Creatorului, singurul căruia Îi aparține viața. Sângele este simbolul vieții și al sufletului, care își au originea în Dumnezeu (Geneza 2.7; Leviticul 17.11). Această interdicție este atemporală și se aplică tuturor oamenilor. Ea a fost instituită aici cu mult înainte de Lege, a fost valabilă în timpul Legii (Leviticul 7.26; 17.10-14) și este valabilă și astăzi, în timpul harului (Faptele apostolilor 15.28,29). Ca și creștini, care cunoaștem această rânduială a lui Dumnezeu și semnificația sângelui pentru Dumnezeu, suntem deci fericiți să ne abținem de la a mânca sânge (de exemplu, sângerete).

Dumnezeu știe că inima omului a rămas neschimbată chiar și după potop. Pentru a stăvili răul, El îl instruește pe Noe să ucidă pe cineva care a ucis pe altcineva (versetele 5,6). Aici găsim începutul guvernării omului, înființarea unei autorități, care primește autoritatea sabiei de la Dumnezeu (Romani 13.4).

Dumnezeu justifică pedeapsa cu moartea pentru crimă, spunând că l-a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu. Chiar și după căderea în păcat, omul este în continuare chipul lui Dumnezeu și este responsabil de reprezentarea lui Dumnezeu aici pe pământ. Omul este încununarea gloriei creației și Dumnezeu i-a dat viață. Prin urmare, nimeni nu poate lua viața unui om - și oricine totuși o face, să fie omorât prin autorități. Acest principiu este confirmat în Romani 13.1-7 și este valabil și astăzi conform gândurilor lui Dumnezeu, chiar dacă este tratat diferit în multe țări. În calitate de creștini, ar trebui să fim gata să iertăm necondiționat, chiar dacă este vorba de o crimă, dar principiul pedepsei cu moartea prin guvern pentru crimă rămâne neafectat.

Încă o dată, la fel ca în versetul 1, Dumnezeu îi cere lui Noe să fie roditor și să se înmulțească. Numai în acest fel poate fi repopulat pământul. Dumnezeu le ceruse și lui Adam și Evei să facă aceasta (Geneza 1.28). Ca și Adam, Noe era acum capul unei noi generații.

Pe fundalul versetului 6, această solicitare capătă o semnificație diferită, extinsă, în zilele noastre. A fi roditor înseamnă, de asemenea, a da naștere unui copil conceput. A nu naște un copil, așa cum se face adesea în zilele noastre, este în cele din urmă o crimă (vărsare de sânge) în ochii lui Dumnezeu.

Legământul lui Dumnezeu cu Noe

Geneza 9.8-11: Și Dumnezeu a vorbit lui Noe și fiilor lui cu el, zicând: „Și Eu, iată, întăresc legământul Meu cu voi și cu sămânța voastră după voi și cu orice ființă vie care este cu voi: păsările, vitele și orice animal al pământului care sunt cu voi, din toate câte ies din corabie – din fiecare animal al pământului. Și Eu voi întări legământul Meu cu voi: nu se va mai prăpădi nici o făptură din cauza apelor potopului, nici nu va mai fi potop ca să nimicească pământul”.

Pe baza jertfei adusă de Noe, Dumnezeu încheie un legământ cu el și cu toți urmașii săi. Dumnezeu anunțase deja acest legământ în capitolul 6.18. Prin acesta, Dumnezeu garantează că nu va mai nimici niciodată pământul printr-un potop. În acest fel El poartă de grijă ca omul să nu trebuiască să trăiască cu teama permanentă a venirii unui alt potop îngrozitor. În versetele 8-17 se subliniază de mai multe ori că este legământul *lui Dumnezeu*, pe care *El* îl face. În Biblie, un legământ este un acord între două „părți”, care implică de obicei promisiuni și obligații. Însă, legământul cu Noe este un legământ unilateral, deoarece Dumnezeu Își asumă toate obligațiile.

Biblia vorbește despre mai multe legăminte între Dumnezeu și oameni¹. Legământul cu Noe este deosebit prin faptul că este foarte universal și se aplică tuturor oamenilor. Și nu numai atât - Dumnezeu include în acest legământ chiar și toate animalele din creație. Aceasta este o indicație că, așa cum întreaga creație a fost afectată de păcatul omului, tot așa ea va avea parte și de rezultatele binecuvântate ale jertfei Domnului Isus (compară cu Romani 8.20,21).

Semnul legământului

Geneza 9.12-17: Și Dumnezeu a zis: „Acesta este semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și fiecare ființă vie care este cu voi, pentru generații, pentru totdeauna: am pus curcubeul Meu în nor și el va fi un semn al legământului dintre Mine și pământ. Și va fi așa: când voi acoperi pământul cu nor, curcubeul se va vedea în nor și Îmi voi aduce aminte de legământul Meu care este între Mine și voi și fiecare ființă vie, de orice carne; și apele nu se vor mai face potop, ca să nimicească orice făptură. Și curcubeul va fi în nor și Mă voi uita la el ca să-Mi aduc aminte de legământul pentru totdeauna dintre Dumnezeu și orice ființă vie, de orice carne, care este pe pământ”. Și Dumnezeu a zis lui Noe: „Acesta este semnul legământului pe care l-am întărit între Mine și orice făptură care este pe pământ”.

Dumnezeu confirmă legământul Său printr-un semn vizibil - curcubeul. Încă mai putem vedea această lucrare minunată a lui Dumnezeu în anumite constelații meteorologice - ploaie și strălucirea soarelui în același timp. Curcubeul se formează atunci când lumina soarelui, care

---

¹ De exemplu legământul cu Avraam (Geneza 12-22); legământul cu Israel la Sinai (Exodul 19-34); legământul cu Levi (Numeri 24.12,13; Maleahi 2.4,5); legământul cu David (2 Samuel 7.12-16; 23.5; 2 Cronici 13.5); noul legământ cu Israel (Ieremia 31.31-34).

Capitolul 9

este albă pentru ochiul omului, este refractată în ploaie sau în picăturile de apă și este împărțită în culorile sale spectrale și reflectată. Curcubeul arată întreaga frumusețe a luminii.

Pentru Noe, curcubeul era dovada vizibilă a credințioșiei și harului lui Dumnezeu. De fiecare dată când vedea curcubeul, își amintea de asigurarea din partea lui Dumnezeu. De asemenea, el știa că și Dumnezeu vedea curcubeul și își amintea de legământul Său. Așa că era complet în siguranță.

Până în ziua de azi, curcubeul ne amintește că Dumnezeu este credincios și Își ține cuvântul. Dar curcubeul ne amintește mai presus de toate de Domnul Isus Însuși. Curcubeul este menționat de patru ori în Cuvântul lui Dumnezeu (Geneza 9.13; Ezechiel 1.28; Apocalipsa 4.3; 10). El este întotdeauna asociat cu Hristos. Așa cum curcubeul arată frumusețea luminii, tot așa noi vedem gloria lui Dumnezeu pe fața lui Hristos, care este lumină.

În Hristos, harul lui Dumnezeu s-a arătat și a devenit vizibil în toată diversitatea sa. Aceasta a devenit deosebit de clar pe Golgota. Când auzim cuvintele din versetul 14: „Când voi acoperi pământul cu nor, curcubeul se va vedea în nor”, ne gândim involuntar la orele de întuneric de pe cruce, când norii întunecați ai judecății lui Dumnezeu s-au descărcat deasupra Domnului Isus și, în același timp, harul și dragostea lui Dumnezeu au strălucit în cele mai vii culori și s-au arătat.

Dumnezeu Tatăl Îl privește pe Fiul Său și lucrarea Sa cu bucurie și bună plăcere. Și El vrea ca și noi să contemplăm gloria Domnului și să ne urmăm drumul în pace și liniște, știind că lucrarea de răscumpărare a fost împlinită.

Încă o dată, Biblia vorbește despre faptul că Dumnezeu se uită la ceva în legătură cu un semn. Citim despre aceasta în a doua carte a lui Moise, când israeliții din Egipt trebuiau să pună sânge pe stâlpii ușilor caselor în care se aflau în timpul Paștelui. Domnul a spus despre acest sânge: „Și sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi” (Exodul 12.13). Israelii se puteau baza pe acest cuvânt al Domnului, așa cum Noe se putea baza pe cuvintele legământului lui Dumnezeu. Cei care L-au acceptat pe Hristos prin credință pot fi siguri că sunt protejați prin sânge. Așa cum Dumnezeu vede curcubeul și își amintește de legământul Său cu Noe, tot așa Dumnezeu vede întotdeauna sângele care a fost vărsat pe Golgota și își amintește de toți cei care sunt protejați de el.

Uneori, Dumnezeu aduce și „nori” peste viețile credincioșilor. Aceștia sunt vremurile de greutate și încercări. Dar tocmai atunci Dumnezeu Își revelează adesea harul și dragostea într-un mod cu totul deosebit și ne permite să trăim experiențe pe care nu vom mai dori să le ratăm niciodată.

Noe se îmbată

Geneza 9.18-23: Și fiii lui Noe care au ieșit din corabie erau: Sem și Ham și Iafet. Și Ham este tatăl lui Canaan. Aceștia trei au fost fiii lui Noe și de la aceștia s-a umplut tot pământul.

Și Noe a început să cultive pământul și a sădit o vie. Și a băut din vin și s-a îmbătat și s-a dezgolit în cortul său. Și Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și a spus afară celor doi frați ai lui. Și Sem și Iafet au luat o manta și au pus-o pe amândoi umerii lor și au mers de-a-ndăratelea și au acoperit goliciunea tatălui lor; și fetele lor n-au văzut goliciunea tatălui lor.

Capitolul 9

După ce este stabilit legământul lui Dumnezeu cu Noe, sunt menționați fiii lui Noe, din care s-au dezvoltat familiile umane pe trei linii. Aceasta este prezentat mai detaliat în capitolul 10. Ham este menționat în mod deosebit, ca fiind tatăl lui Canaan, și pentru că el joacă ulterior un rol trist.

Noe devine agricultor pe pământul curățat. Dumnezeu îi dăduse această sarcină și lui Adam în Grădina Eden (Geneza 2.15). Noe plantează o vie, dar roadele acesteia devin o capcană pentru el: el se îmbată și cade în păcat. Noe, acest om drept și perfect între contemporanii săi, căruia Dumnezeu i-a dat stăpânirea asupra creației, eșuează și nu se poate controla. El abuzează de binecuvântarea creației, se îmbată și se dezbracă. Păcatul beției și al necurăției merg adesea mână în mână (vezi și Geneza 19.30-38; Plângerile lui Ieremia 4.21). De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează în unele pasaje cu privire la consumul excesiv de alcool (de exemplu, Proverbele 23.20,21,29-35; Efeseni 5.18,19).

După tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Noe și poporul său, s-ar fi putut presupune că ei ar fi trăit spre onoarea lui Dumnezeu de atunci încolo - dar departe de asta. Omul nu s-a schimbat și este în continuare rău. După binecuvântare vine căderea. Cu regret, așa s-a întâmplat întotdeauna în istoria omenirii.

Această întâmplare tristă este scrisă și spre învățătura noastră (Romani 15.4). Aici recunoaștem

- inspirația divină a Bibliei (ea nu ascunde greșelile oamenilor de credință),
- că natura umană este incapabilă să facă binele (deși Noe văzuse judecata răului, deși fusese păstrat și adus pe un pământ curățat, deși Dumnezeu îi încredinșase guvernarea, el a căzut în păcat),
- pericolul consumului excesiv de alcool (vinul este menționat aici pentru prima dată în Biblie și este direct legat de beție și imoralitate),
- faptul că trebuie să fim mereu - chiar și atunci când suntem mai în vârstă - vigilenți pentru a nu cădea (Noe a rezistat tentațiilor unei lumi rele timp de 600 de ani și acum a căzut).

Păcatul lui Noe devine prilej pentru un păcat al fiului său Ham. Fără a scuza comportamentul lui Ham, acesta este un avertisment serios pentru orice tată. În mod evident, Ham a intrat în cortul tatălui său și și-a văzut tatăl acolo în starea sa groaznică. Dar, în loc să acopere goliciunea tatălui său și să iasă din cort fără să le spună celorlalți, Ham pare să le fi spus fraților săi într-un mod lipsit de respect și batjocoritor.

În loc să se bucure de înfățișarea umiltoare a tatălui lor, așa cum face Ham, Sem și Iafet își tratează tatăl cu respectul pe care îl merită. Împreună, ei iau o manta, intră de-a-ndăratelea în cort și acoperă goliciunea tatălui lor. Ei nu vor să vadă goliciunea tatălui lor și vor ca nici alții să nu o vadă. Dar cât de triști trebuie să fi fost să-l vadă pe tatăl lor, pe care l-au admirat întotdeauna pe bună dreptate, în această stare. Cu toate acestea, aceasta nu-i împiedică să acționeze în conformitate cu Proverbe 10.12: „Dragostea acoperă toate fărădelegile” și Proverbe 17.9: „Cine acoperă greșeala caută dragoste”. Aceasta îi face să fie un model de urmat pentru modul în care tratăm păcatul la alții. „Având întâi de toate dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate”, spune 1 Petru 4.8. Dragostea nu poate curăța de păcat, numai sângele lui Hristos poate face aceasta (1 Ioan 1.7). Dar dragostea nici nu banalizează păcatul, și dragostea nu răspândește păcatul la alții în mod inutil. Ea se străduiește să-l restabilească pe celălalt într-un spirit de blândețe.

Profeția lui Noe

Geneza 9.24-29: Și Noe s-a trezit din vinul său și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai mic. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! El va fi robul robilor fraților săi”.

Și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem! Și Canaan va fi robul său. Dumnezeu să lărgească pe Iafet și el să locuiască în corturile lui Sem; și Canaan să fie robul său”. Și Noe a trăit după potop trei sute cincizeci de ani. Și toate zilele lui Noe au fost de nouă sute cincizeci de ani; și a murit.

Probabil că Noe va fi fost uimit să se trezească descoperit, dar acoperit cu o manta în cortul său. Spre rușinea lui, află ce a făcut el și ce i-a făcut fiul său cel mic. Putem foarte bine presupune că acest om neprihănit și-a condamnat și și-a mărturisit sincer păcatul. El poate apoi, călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, să rostească o profeție impresionantă. În câteva cuvinte - care, de altfel, sunt singurele cuvinte ale lui Noe consemnate în Biblie - el face o declarație scurtă, dar de mare anvergură, despre dezvoltarea și destinul familiilor umane pe pământ. El vorbește despre:

1. poziția subordonată a descendenților lui Ham,
2. supremația religioasă a descendenților lui Sem,
3. răspândirea largă a descendenților lui Iafet.

Sentița lui Noe despre fiii săi se referă la reacția acestora la eșecul său și constă în două părți: un blestem și o binecuvântare. Ham este blestemat în fiul său Canaan, Sem și Iafet sunt binecuvântați.

Canaan este blestemat

Blestemul constă în faptul că, Canaan va fi pentru frații săi „un rob al robilor”, adică cel mai josnic rob dintre toți. Noe mai repetă apoi de două ori că, Canaan va fi robul lui Sem (versetele 26,27). Acest blestem nu s-a împlinit imediat. Din urmașii lui Ham au ieșit oameni importanți, cum ar fi Nimrod și mai târziu Nabucodonosor, conducătorul marelui imperiu babilonian. Dar, pe măsură ce istoria a progresat, cuvintele lui Noe s-au împlinit. Imoralitatea, de care a dat dovadă Ham, și-a lăsat amprenta asupra urmașilor săi și, în cele din urmă, a dus la înfrângerea canaanitilor de către israeliți, câteva sute de ani mai târziu și la alungarea lor din țara Canaanului. Unii dintre ei au devenit, de asemenea, realmente slujitori ai israeliților (Iosua 9.21,27; Judecători 1.28; 1 Împărați 9.20,21). Mai târziu, și celelalte națiuni provenite din descendenții lui Ham, cum ar fi babilonienii, caldeenii, asirienii și egiptenii, au devenit, de asemenea, din ce în ce mai nesemnificative din punct de vedere politic și, în unele cazuri, au dispărut complet. Blestemul asupra lui Canaan va fi complet împlinit în Împărăția milenară. Profetul Zaharia profetește cu privire la acest timp: „Și în ziua aceea nu va mai fi nici un canaanit în casa DOMNULUI oștirilor” (Zaharia 14.21).

Rămâne întrebarea de ce nu Ham, ci fiul său Canaan este cel blestemat. Fără a avea pretenția că răspundem la întrebare în mod concludent, se pot spune următoarele:

În primul rând, Noe nu putea să-l blesteme direct pe Ham, deoarece Ham se afla deja sub binecuvântarea lui Dumnezeu (versetul 1). Apoi, păcatul lui Ham a fost că s-a desfătat cu păcatul tatălui său și s-a purtat cu totul lipsit de respect. Prin blestemul asupra lui Canaan, Ham putea acum să experimenteze ce înseamnă să ai un fiu demn de blestem. Este posibil ca și

Canaan să fi fost implicat în păcatul tatălui său și să fi manifestat deja comportamentul imoral care i-a modelat mai târziu pe urmașii săi.

Cu toate acestea, nu doar canaanii par să fi fost supuși blestemului, ci și familia lui Ham în general. Căci nu există nicio binecuvântare pentru ceilalți fii ai lui Ham. Evoluția națiunilor menționate mai sus și, de asemenea, istoria celorlalte seminții hamite (de exemplu, în Africa) confirmă această idee.

Sem și Iafet sunt binecuvântați

Blestemul este urmat de o binecuvântare pentru Sem și Iafet. Cu toate acestea, Noe nu îl binecuvântează pe Sem, ci pe Domnul, Dumnezeuul lui Sem (versetul 26). Procedând astfel, el îl onorează pe Dumnezeu pentru ceea ce vrea să facă cu familia lui Sem.

Noe folosește două nume ale lui Dumnezeu care sunt foarte potrivite în legătură cu Sem. El vorbește despre „DOMNUL” și despre „Dumnezeul lui Sem”. Acesta este singurul loc din acest capitol în care este menționat „DOMNUL” (Jahve, Dumnezeuul legământului). În rest, este vorba întotdeauna de „Dumnezeu” (Elohim). Prin menționarea numelui „DOMNUL”, se subînțelege binecuvântarea relației speciale a lui Dumnezeu cu familia lui Sem. Poporul Israel a apărut din familia lui Sem - poporul pe care Domnul l-a ales în dragostea Sa, pentru a fi poporul Său (Deuteronomul 7.6, 7; Amos 3.2).

Cel de-al doilea nume al lui Dumnezeu îl caracterizează, de asemenea, pe Sem. Ca „Dumnezeul lui Sem”, este prima dată când Dumnezeu își asociază Numele cu un om în acest mod. Mai târziu, El se numește și Dumnezeuul lui Avraam, Isaac și Iacov.

Iafet este binecuvântat după Sem. Binecuvântarea sa constă în două părți:

1. „Dumnezeu să lărgască pe Iafet”.
Acesta este un joc de cuvinte cu numele Iafet, care înseamnă „mărire, expansiune”. Istoria arată cum s-au împlinit aceste cuvinte. Iafet este progenitorul popoarelor din lumea occidentală, care s-au răspândit foarte mult și s-au răspândit în mod dominant pe toate cele cinci continente.
2. „El să locuiască în corturile lui Sem”.
Nu este clar dacă aceasta se referă la Dumnezeu sau la Iafet. Probabil că este vorba despre Iafet. În ceea ce privește binecuvântarea, Iafet ar fi dependent de Sem. El l-ar găsi pe Dumnezeul lui Sem în corturile lui Sem. Descendenții lui Sem constituie poporul lui Dumnezeu pe pământ, în mijlocul căruia locuia Dumnezeu (Exodul 29.45). Dumnezeu destinase poporul Israel să fie lumina națiunilor (Isaia 42.6). „Mântuirea este de la iudei”, i-a spus Domnul Isus femeii samaritene de la fântâna lui Iacov în Ioan 4.22. Întrucât Israel a eșuat ca popor al lui Dumnezeu, Dumnezeu S-a întors spre națiuni și le-a adus acum în sfera binecuvântărilor și a promisiunilor de pe pământ. În Romani 11 este ilustrat aceasta folosind imaginea unui măslin: „Iar dacă unele dintre ramuri au fost rupte (iudeii) și tu, fiind un măslin sălbatic (națiunile), ai fost altoit printre ele și ai devenit împreună-părtaş al rădăcinii și grăsimii măslinului ...” (Romani 11.17). Astfel „locuiește” Iafet astăzi, din punct de vedere spiritual, în corturile lui Sem.

Capitolul 9

O mare parte din ceea ce a profețit Noe s-a împlinit deja. Atât blestemul, cât și binecuvântarea se vor împlini complet doar în Împărăția milenară. Ceea ce este remarcabil, totuși, este modul în care harul lui Dumnezeu depășește astăzi diferențele dintre neamurile fiilor lui Noe. În cartea Faptele apostolilor vedem cum descendenții tuturor celor trei fii ai lui Noe sunt adăugați la Adunare: în capitolul 8, famenul din Etiopia, ca descendent al lui Ham; în capitolul 9, Saul, din neamul lui Sem; iar în capitolul 10, centurionul roman Corneliu, din familia lui Iafet.

Capitolul se încheie cu cuvintele simple și oarecum triste: „Și Noe a trăit după potop 350 de ani; și toate zilele lui Noe au fost de 950 de ani; și a murit” (versetele 28,29). Noe a dat dovadă de o mare credință în legătură cu potopul, dar nu se mai spune nimic despre ceilalți 350 de ani din viața sa! Sfârșitul lui Noe este un avertisment serios pentru fiecare credincios și mai ales pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu (1 Corinteni 9.27).